Відомості.інфо
№1 (743)
1 - 14 січня 2015 року
http://www.vidomosti.info/

Імпорт газу з ЄС може замістити постачання з Росії

Імпорт природного газу з країн Європи може стати пріоритетним для України у 2015 році. Вже в січні–жовтні 2014 року із загальних імпортованих Україною 17 млрд кубічних метрів газу 3,1 млрд надійшло з країн Європи. З Польщі Україна імпортувала наразі 1 млрд, проте зможе збільшити на додаткові 12 млрд. До 1,6 млрд, імпортованих восени 2014 року зі Словаччини, Україна зможе додати ще до 20 млрд на рік за допомогою реалізації «великого реверсу» з весни 2015 року.

1,38

майже стільки трильйонів гривень у листопаді становив сукупний державний борг України. Проте в доларовому вираженні держборг минулого місяця зменшився на $3,66 млрд — до $69,34 млрд.

Українці остаточно втратили довіру до Росії та хочуть в ЄС

Понад 80% жителів України вважають, що країна перебуває у стані війни з Росією, і прагнуть зближення із Заходом. Такі результати опитування DW-Trend. Цікаво, що за 13 місяців із моменту попереднього опитування DW-Trend українці остаточно втратили довіру до Росії. Якщо у листопаді 2013 року 29% опитаних оцінювали відносини з РФ як дружні чи партнерські, то зараз так вважають лише 10%. 29% респондентів назвали відносини з Росією напруженими, 56% — ворожими.

Тема дня

Волинь попрощалася зі своїми кращими синами

Сивий Олександр

Ляшук Максим

Сацюк Олександр

Шолуха Віктор

Помінкевич Сергій

Тіла п'яти правоохоронців роти патрульної служби особливого призначення «Світязь» повернулися додому скорботним «вантажем 200» після трагедії під Іловайськом і знайшли спокій у рідній землі. Вони вважали своїм обов'язком захищати Україну, тому пішли добровольцями захищати східні рубежі, вступивши до лав спецпідрозділу «Світязь». У суботу, 27 грудня, волиняни попрощалися із загиблими бійцями. Перепоховали їх на малих батьківщинах: Сергія Помінкевича — у с. Забороль Луцького району, Олександра Сацюка — у с. Куснища Любомльського району, Максима Ляшука — у с. Острожець Млинівського району Рівненської області, Віктора Шолуху — у смт Локачі, Олександра Сивого — у с. Боратин Луцького району.

Пройшовши бойові хрещення під Ясинуватою та в запеклих боях за Іловайськ, мужні хлопці не зрадили присязі, сумлінно виконуючи всі накази. Однак вони зустріли свою смерть у жорстокому та нерівному бою… 29 серпня бійці «Світязя» разом із добровольчими батальйонами та військовими ЗСУ залишали Іловайськ, ідучи колоною через гарантований «зелений коридор». Хто ж знав, що, здавалося б, безпечний вихід із міста стане для них страшною смертельною пасткою?..

Мирну колону противник засипав нищівним вогнем із різних сторін. Стріляли із артилерійської зброї установок «Нона» і танків-ПТУРів. Вибухи, залпи… Крики та стогін поранених, сотні бездиханних тіл, земля, омита кров'ю, хаос...

Довгих чотири місяці рідні та колеги сподівалися, що вони живі. Досі правоохоронці вважалися безвісти зниклими, колеги та керівництво обласного управління міліції доклали чимало зусиль, аби розшукати хлопців, дізнатися про їхню подальшу долю. Однак із смертельних лещат вони, як і багато інших бійців, уже не вирвалися. Волинські правоохоронці стали одними з тих Героїв, які полягли смертю хоробрих. Поховали бійців у Запоріжжі. Відшукати місця їхнього поховання вдалося завдяки титанічним зусиллям рідних, родичів за збігами ДНК-профілів у ході досудового розслідування.

БОЄЦЬ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Про загиблого фельдшера роти рядового міліції Олександра Сивого колеги-побратими згадують як про хлопчину із розумними очима, який умів вислухати, душевно поговорити. За словами заступника командира спецпідрозділу Ігоря Дрючана, він мав надзвичайно тонке почуття справедливості та гостро реагував на неправду. Навдивовижу цей хоробрий хлопчина мав тонку душевну організацію. Ставився до роботи та виконання службових обов'язків — надвідповідально.

— Пригадую, коли ми були в Іловайську, частина наших на чолі із командиром вирушила на укріплення району, зі мною в садку, де ми дислокувалися, лишилося шестеро хлопців, — розповів правоохоронець. — Ближче до ранку почав працювати снайпер. Нас брали штурмом. Сепаратисти вигукували: «Укропы, здавайтесь». Хлопці враз напружилися, в ту мить «Док» (позивний Олександра) розрядив емоційну струну, несподівано заспівавши пісню «А лента за лентою набої подавай…». Ми підхопили цю пісню, настрій відразу змінився, тиша закінчилася, ми дали гідну відсіч ворогу. Боляче та прикро усвідомлювати, що він не з нами. Після повернення зі Сходу Олександр планував одружитися…

ВОЇН СВІТЛА

Максим Ляшук став одним із перших добровольців, які поповнили лави «Світязя». Отримавши травму в підрозділі УБОЗу «Сокіл», де він працював, юнак ще проходив довгу реабілітацію, однак здоров'я не дозволяло повноцінно виконувати службові обов'язки. Тому після служби в ОВС став учителем. Любив працювати з дітьми, ходив із ними в походи:

— Воїн світла — це наш Максим, наш «Яр», — розповів про нього Ігор Дрючан. — Був надзвичайно дисциплінованим та авторитетним міліціонером. Можу сказати, що він — правильний міліціонер: діяв по честі, по совісті, по справедливості. Він творив Революцію гідності своїми руками: був на Майдані. Завжди відповідальний, рішучий, сміливий, справжній патріот. Коли бійці проходили підготовку перед від'їздом на Схід, «Яр» ділився своїми знаннями, які отримав за роки служби в ОВС. Вчив багатьох елементарних речей — правильно тримати зброю, звільняти захоплені об'єкти, захоплювати заручників. Про сім'ю говорив мало, але із надзвичайною теплотою. Часто переглядав сімейні фото у своєму мобільному телефоні.

Вдома коханого чоловіка не дочекалася молода дружина. Без батьківського плеча назавжди залишився син Матвій...

НАДІЙНИЙ ПОБРАТИМ

Вдивляючись у фото Олександра Сацюка («Бєлого»), заступник командира «Світязя» зізнається, що про таку втрату тяжко навіть згадувати.

— У цей світ людина приходить із світлим і темним началом, — роздумує міліціонер. — В одних переважає зло та жадібність, у інших — добро, любов, щедрість. Війна «сканує» людину, проявляє її якості. У військових подіях ти пізнаєш товариша, друга, брата або ж ворога. Війна відкрила для нас Олександра як надзвичайно світлу людину. Він не встиг створити власної родини... Йому виповнилося лишень 19, однак був дорослим не за роками — в очах ми бачили розум та мудрість 30-річного зрілого чоловіка. Завжди спокійний і врівноважений, без страху та нервозності, без зайвих емоцій та рухів. Завжди знав і розумів, що він робить, для кого та навіщо.

ПРАВООХОРОНЕЦЬ — У ДУШІ

Ніколи не загояться рани від непоправної втрати у рідних, близьких, колег міліціонера взводу №1 Віктора Шолухи. Про таких, як «Шериф», колегам хочеться згадувати і довго говорити. Простота, невимушеність у спілкуванні, відкритість серця, життєлюбство — таким згадують його побратими. Віктор любив роботу, любив техніку, з нею він був на «ти».

— Віктор, як професійний водій, від початку нашого відрядження на Схід працював із добровольцями батальйону «Миротворець», — згадує Ігор Дрючан. — Згодом у «зеленому коридорі» я побачив його обстріляний автобус. Лобове скло було прошите автоматною чергою, а задня частина автобуса пошкоджена ПТУ-Рами, поряд працював БТР, лежали мертві. Віктора серед них не було. У мене ще довгий час жевріла надія, що він врятувався: можливо, у полоні й подасть про себе звістку. На жаль… Як він загинув, ніхто не знає, — згадує Ігор.

ВІРНИЙ ПРИСЯЗІ МІЛІЦІОНЕР

Колеги максимально зберегли у своїх спогадах образ дисциплінованого та небагатослівного міліціонера взводу №1 Сергія Помінкевича («Чех»). За словами бойових побратимів, мужній правоохоронець дуже відповідально ставився до виконання службових обов'язків та наказів, був надзвичайно відважним і рішучим. Завжди готовий підтримати побратимів. Із таким колегою не було страшно на війні. З ним — хоч у бій, хоч у розвідку.

— Останнє, що виразно пам'ятаю, — це нічний обстріл школи в Іловайську, — пригадує міліціонер. — Не було світла, лише спалахи освічували темні руїни закладу, де колись навчалися діти. Навпроти мене сиділи Маляревський і Сергій, час від часу я бачив їхні освітлені залпами обличчя. Тоді Маляревський сказав: «Таке відчуття, що ми в іншій реальності», на що Сергій відповів: «Я ніколи не подумав би, що за кілька днів міг потрапити у таке пекло. Ніколи б не міг подумати, що це пекло буде на нашій землі». Ці слова назавжди викарбувались у моїй пам'яті.

Ніхто не скаже рідним, за яких обставин загинув «Чех», але можна сказати одне — він поліг смертю хоробрих.

Дружина втратила останню надію на повернення додому чоловіка. Зі східного фронту не дочекалися батька донечки — 1-річна Марта і 4-річна Юлія...

Іловайський коридор став для кожного з них своєю страшною трагедією — недоспіваною піснею, незавершеною справою, розстріляним коханням, обірваним сімейним щастям… Вони покинули це життя на полі страшних втрат, але — не програної битви...

Герої — серед нас. Вічна слава та пам'ять нашим побратимам!

Місцеві ради отримуватимуть більше надходжень від податків

Верховна Рада прийняла у першому читанні урядові зміни до бюджетного кодексу щодо реформи міжбюджетних відносин, які повинні розширити повноваження місцевих органів влади.

Запропоновані зміни збільшать ресурси місцевих бюджетів на 30 млрд грн.

Документ передбачає відрахування 25% надходжень від податку на доходи фізосіб по всій країні крім Києва, якому це відрахування буде збільшено з 50 до 60%.

Місцевим бюджетам на рівні міст обласного значення та районів залишать 60% податку на доходи фізосіб, а обласним бюджетам — 15%.

Зараз міста лишають собі 75% цього податку, а міста районного значення та села — 25%.

Податок від прибутку підприємств буде відраховуватися до держбюджету на рівні не 100%, як зараз, а 90%.

Відрахування до держбюджету з рентної плати за користування надрами (крім нафти і газу) будуть

збільшені з 50 до 75%.

У той же час місцеві бюджети отримають акцизні податки від продажу алкоголю, сигарет, пального.

Під час обговорення документа голова Ради Володимир Гройсман пояснив, що після його прийняття місцеві органи влади отримають реальні повноваження на управління тими частками бюджетів, які їм залишаються, у той час як зараз вони можуть використовувати лише делеговані повноваження держави.

Військові та бойовики обмінялися полоненими

Українські військові та бойовики, які контролюють тимчасово окуповані території Донбасу, провели обмін полоненими. Він проводився на нейтральній території за формулою «222 на 150».

За попередніми домовленостями, журналісти не мали бути присутніми під час обміну, щоб не зашкодити процесу. Проте російських медійників туди допустили, повідомляє «Громадське» з посиланням на прес-секретаря об'єднаного координаційного центру з обміну заручників Міноборони Костянтина Загородька.

Як відомо, представники України неодноразово заявляли, що в полоні бойовиків перебувають більше 600 полонених. Ті у свою чергу визнавали лише 150 людей.

Освітніх чиновників позбавлять функцій контролю

Юрій Кононенко

Новий законопроект «Про освіту» передбачає докорінну зміну у взаємодії управлінь освіти місцевих органів влади з навчальними закладами, що зменшить їхній вплив і тиск на школи.

Про це заявив директор департаменту загальної середньої та дошкільної освіти Міністерства освіти і науки Юрій Кононенко під час засідання громадської ради МОН.

Зокрема, Кононенко повідомив, що керівництвом Міністерства освіти і науки було зроблено значні кроки щодо припинення засилля «паперотворчості» вчителів та скасовано низку нормативних актів, якими зменшено звітність місцевих органів управління освіти орієнтовно на 1,5 тисячі показників.

За словами Юрія Кононенка, управління освіти повинні виконувати сервісну функцію, тобто створювати умови для роботи навчального закладу, а сьогодні, крім зазначеної, вони виконують ще й функції контролю.

Як відомо, Міністерство освіти і науки неодноразово зверталося до органів управління освітою, керівників інститутів післядипломної педагогічної освіти й керівників методичних кабінетів із вимогою забезпечити дотримання принципів педагогічної свободи вчителів, однак освітні чиновники ігнорують звернення профільного міністерства та продовжують практику покладання на вчителів невластивих їхній професії функцій.